

Нехай вітрами з високості

Григорій Тютюнник

Нехай вітрами з високості
крилата молодість зліта
і на гучнім кленовім мості
мої не спиняться літа.

І не проситиму ніколи,
щоб знов вернулися назад,
а виростуть в зеленім полі
в кремезний дуб, квітучий сад.

І не тягтимуться возами,
і не скрипітимуть в лісах,
а прогуркочуть поїздами
і розгойдають небеса.

Ніде спинятися не будуть,—
вперед, вперед, мої літа! —
аж доки всі щасливі люди
на нових зійдуться мостах.

Тоді статечними дідами
зі мною сядете, літа,
щоб подивитись, як за нами
довічна молодість зліта.